

บันทึก

เรื่อง การอนุญาตของเจ้าหน้าที่ในการปลูกสร้างอาคารภายหลัง
พระราชกฤษฎีกากำหนดเขตที่ดินในบริเวณที่จะเวนคืนใช้
บังคับตามมาตรา ๑๘ (๒) แห่งพระราชบัญญัติว่าด้วยการ
เวนคืนอสังหาริมทรัพย์ พ.ศ.๒๕๓๐

กระทรวงมหาดไทยได้มีหนังสือ ที่ มท ๕๕๑๐/๕๙๔๖ ลงวันที่ ๑๐ เมษายน ๒๕๓๘ ถึงสำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกาความว่า ด้วยได้มีประกาศพระราชกฤษฎีกากำหนดเขตที่ดินในบริเวณที่จะเวนคืนในท้องที่อำเภอปากเกร็ด อำเภอนนทบุรี จังหวัดนนทบุรี และเขตบางเขน เขตดุสิต เขตพญาไท เขตปทุมวัน เขตบางรัก เขตยานนาวา เขตห้วยขวาง เขตบางกะปิ เขตพระโขนง กรุงเทพมหานคร พ.ศ.๒๕๓๐ เพื่อสร้างทางพิเศษสายแจ้งวัฒนะ-บางโคล่ และสายพญาไท-ศรีนครินทร์ ปรากฏว่าที่ดินของบริษัท ลีการ์เดินส์ อินเตอร์เนชั่นแนล จำกัด จำนวน ๔ แปลง อยู่ในเขตพระราชกฤษฎีกากำหนดเขตที่ดินในบริเวณที่จะเวนคืนฯ ฉบับ พ.ศ.๒๕๓๐ ซึ่งผู้ว่าการการทางพิเศษแห่งประเทศไทยได้อนุมัติแบบแนวเขตทางตามสัญญาเลขที่ ๒๕๑ ช่วงถนนรามคำแหง-ศรีนครินทร์แล้วเมื่อวันที่ ๒๐ ตุลาคม ๒๕๓๑ ต่อมา บริษัทฯ ได้ขอ อนุญาตปลูกสร้างอาคาร ๘ ชั้นหนึ่งหลังจากกรุงเทพมหานคร ตั้งแต่ต้นปี ๒๕๓๔ ซึ่งในการนี้ สำนักการโยธา กรุงเทพมหานคร ได้มีหนังสือ ที่ กท ๔๐๐๐/๔๔๔๖ ลงวันที่ ๔ กรกฎาคม ๒๕๓๔ ขอให้ตรวจสอบว่าที่ดินของบริษัทฯ ๔ โฉนดดังกล่าวถูกเขตทางด่วน หรือไม่ การทางพิเศษฯ ได้มี หนังสือ ที่ มท ๕๕๐๖/ฝกพ/๓๙๒ ลงวันที่ ๒ สิงหาคม ๒๕๓๔ แจ้งผลการตรวจสอบไปยังสำนัก การโยธา กรุงเทพมหานคร ว่าที่ดินของบริษัทฯ ทั้ง ๔ โฉนดดังกล่าวอยู่ในแนวเขตพระราช กฤษฎีกากำหนดเขตที่ดินในบริเวณที่จะเวนคืนฯ ฉบับ พ.ศ.๒๕๓๐ แต่ไม่ถูกเขตทาง และเมื่อ พระราชกฤษฎีกา ฉบับ พ.ศ.๒๕๓๐ ดังกล่าวหมดอายุลงเมื่อวันที่ ๓๑ ธันวาคม ๒๕๓๔ ก็ได้มี พระราชกฤษฎีกากำหนดเขตที่ดินในบริเวณที่จะเวนคืนในท้องที่เขตดุสิต เขตราชเทวี เขตปทุม วัน เขตห้วยขวาง เขตบางกะปิ เขตคลองเตย เขตประเวศ เขตบางคอแหลม และเขตยานนาวา กรุงเทพมหานคร พ.ศ.๒๕๓๔ เพื่อสร้างทางพิเศษสายแจ้งวัฒนะ-บางโคล่ และสายพญาไท-ศรี นครินทร์ ใช้บังคับเมื่อวันที่ ๑ มกราคม ๒๕๓๕ กรุงเทพมหานคร ได้ออกใบอนุญาตก่อสร้าง อาคารดังกล่าวให้แก่บริษัทฯ เมื่อวันที่ ๙ มิถุนายน ๒๕๓๕ และต่อใบอนุญาตก่อสร้างเมื่อวันที่ ๓๑ สิงหาคม ๒๕๓๖ ผู้ว่าการการทางพิเศษฯ ได้อนุมัติแบบเขตทางและรายการค่าพิกิตแนวเขต ทางเมื่อวันที่ ๑๒ กรกฎาคม ๒๕๓๗ เพื่อใช้ในการดำเนินการจัดกรรมสิทธิ์ที่ดิน ซึ่งแนวเขตทาง ใหม่นี้ได้ตัดผ่านที่ดินของบริษัทฯ ทั้ง ๔ โฉนด และอาคาร ๘ ชั้นดังกล่าวทั้งหมด ซึ่งต่อมาเมื่อการ ทางพิเศษฯ ได้เข้าสำรวจที่ดินและอาคารดังกล่าวแล้วได้แจ้งให้บริษัทฯ ทราบเกี่ยวกับสิ่งปลูก สร้างอาคารคอนกรีต ๘ ชั้น ว่าการก่อสร้างอาคารดังกล่าวได้ปลูกสร้างขึ้นภายหลังจากวันที่พระ ราชกฤษฎีกา ฉบับ พ.ศ.๒๕๓๔ ประกาศใช้บังคับ (วันที่ ๑ มกราคม ๒๕๓๕) และได้ทำขึ้นโดย

มิได้รับอนุญาตจากการทางพิเศษฯ จึงไม่มีสิทธิได้รับค่าทดแทนตามกฎหมาย

อย่างไรก็ตาม กรณีสิ่งปลูกสร้างของบริษัทฯ ที่ปลูกสร้างขึ้นบนที่ดินที่จะต้องเวนคืนภายหลังวันใช้บังคับพระราชกฤษฎีกา ฉบับ พ.ศ.๒๕๓๐ และ พ.ศ.๒๕๓๔ ดังกล่าว ได้มีความเห็นของเจ้าหน้าที่ผู้ปฏิบัติงานแบ่งเป็นสองฝ่ายคือ

ฝ่ายที่หนึ่ง มีความเห็นว่า เจ้าของสิ่งปลูกสร้างที่ได้ปลูกสร้างขึ้นภายหลังวันใช้บังคับพระราชกฤษฎีกา หากถูกเวนคืนจะมีสิทธิได้รับเงินค่าทดแทน ต่อเมื่อได้ปลูกสร้างขึ้นโดยได้รับอนุญาตจากเจ้าหน้าที่ตามมาตรา ๑๘ (๒) ซึ่งเจ้าหน้าที่ตามบทบัญญัติดังกล่าวน่าจะมีความหมายถึงเจ้าหน้าที่เวนคืนอสังหาริมทรัพย์ตามพระราชกฤษฎีกากำหนดเขตที่ดินในบริเวณที่จะเวนคืนฯ ตามมาตรา ๖ หรือพระราชบัญญัติเวนคืนอสังหาริมทรัพย์ที่ออกตามความในมาตรา ๑๕ หรือมาตรา ๒๓ เท่านั้น และจะต้องได้รับอนุญาตให้ปลูกสร้างโดยชัดแจ้ง ส่วนการขออนุญาตปลูกสร้างอาคารจากสำนักการโยธา กรุงเทพมหานคร เป็นกรณีที่ผู้ปลูกสร้างจะต้องปฏิบัติตามกฎหมายควบคุมการก่อสร้างอาคาร ซึ่งหากไม่ปฏิบัติตามก็มีความผิดตามกฎหมายดังกล่าวอีกต่างหาก หากเกี่ยวข้องกับสิทธิการรับเงินค่าทดแทนตามกฎหมายว่าด้วยการเวนคืนอสังหาริมทรัพย์ แต่ประการใดไม่

ฝ่ายที่สอง มีความเห็นว่า กรณีที่เจ้าของที่ดินได้ยื่นเรื่องขออนุญาตปลูกสร้างอาคารต่อกรุงเทพมหานคร และกรุงเทพมหานครเห็นว่าที่ดินที่จะอนุญาตให้ก่อสร้างอาจถูกเวนคืนโดยโครงการของส่วนราชการหรือหน่วยงานใดหน่วยงานหนึ่งก็จะมีประสานงานกันในส่วนราชการหรือหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง โดยไม่จำเป็นต้องให้เจ้าของไปดำเนินการยื่นเรื่องราวขอตรวจสอบซ้ำซ้อนอีก ทั้งนี้ เป็นไปตามนโยบายของรัฐบาลในการที่จะอำนวยความสะดวกแก่ประชาชนที่มาติดต่อ และดำเนินการโดยไม่เกิดความล่าช้า ดังนั้น ในการที่กรุงเทพมหานครมีหนังสือสอบถามการทางพิเศษฯ เกี่ยวกับแปลงที่ดินที่จะทำการปลูกสร้างอาคารว่าอยู่ในแนวเขตเวนคืนหรือไม่นั้น เปรียบเสมือนเป็นการยื่นเรื่องราวแทนเจ้าของที่ดินในการตรวจสอบที่ดินดังกล่าว และกรณีที่การทางพิเศษฯ มีหนังสือตอบกรุงเทพมหานคร ว่าที่ดินอยู่ในเขตพระราชกฤษฎีกา พ.ศ.๒๕๓๐ แต่ไม่ถูกเขตทางก็ย่อมมีความหมายโดยพุดินัยว่าการทางพิเศษฯ ในฐานะเจ้าหน้าที่เวนคืนฯ มิได้ห้ามเจ้าของมิให้ปลูกสร้างอาคารบนที่ดินดังกล่าวแต่อย่างใด เนื่องจากอยู่นอกเขตทางที่จะเวนคืนแม้ว่าจะอยู่ในเขตพระราชกฤษฎีกา ก็ตาม โดยนัยกลับกัน อาจถือได้ว่าเจ้าหน้าที่เวนคืนฯ ได้อนุญาตให้ปลูกสร้างอาคารในเขตพระราชกฤษฎีกาดังกล่าวโดยปริยาย และเมื่อปรากฏว่าเจ้าของได้ทำการปลูกสร้างอาคารภายหลังวันใช้บังคับพระราชกฤษฎีกาฯ พ.ศ.๒๕๓๔ ที่การทางพิเศษฯ ประกาศใช้ใหม่ และมีการปรับปรุงแนวเขตทางจนครอบคลุมที่ดินและอาคารของผู้ร้องที่จะต้องเวนคืนเพื่อสร้างทางพิเศษในโครงการเดียวกัน เจ้าของจึงน่าจะมิได้รับเงินค่าทดแทนโดยถือว่าได้ปลูกสร้างขึ้นภายหลังวันใช้บังคับพระราชกฤษฎีกา โดยได้รับอนุญาตจากเจ้าหน้าที่แล้ว ดังความดังกล่าวข้างต้น

เนื่องจากปัญหาข้อกฎหมายดังกล่าว ได้มีความเห็นแตกต่างกันเป็นสองฝ่าย และทั้งสองฝ่ายต่างมีเหตุผลก้ำกึ่งกัน ประกอบกับเป็นปัญหาที่กระทบถึงสิทธิและความเป็นธรรมของเจ้าของที่ดินที่ถูกเวนคืนและเป็นปัญหาแก่การปฏิบัติงานของเจ้าหน้าที่ การทางพิเศษฯ จึงได้

เสนอขออนุมัติกระทรวงมหาดไทยนำปัญหานี้หารือต่อคณะกรรมการกฤษฎีกาเพื่อวินิจฉัยชี้ขาด สำหรับเป็นแนวทางในการปฏิบัติงานต่อไป ซึ่งกระทรวงมหาดไทยได้พิจารณาแล้วเห็นชอบตามที่ การทางพิเศษฯ เสนอ

คณะกรรมการกฤษฎีกา (กรรมการร่างกฎหมาย คณะที่ ๗) ได้พิจารณาข้อหารือของการทางพิเศษแห่งประเทศไทยโดยได้รับฟังคำชี้แจงจากผู้แทนกระทรวงมหาดไทย (กรุงเทพมหานคร) และผู้แทนการทางพิเศษแห่งประเทศไทยแล้ว ข้อเท็จจริงในเรื่องนี้ปรากฏว่า พระราชกฤษฎีกากำหนดเขตที่ดินในบริเวณที่ที่จะเวนคืนในท้องที่อำเภอปากเกร็ด อำเภอเมืองนนทบุรี จังหวัดนนทบุรี และเขตบางเขน เขตดุสิต เขตพญาไท เขตปทุมวัน เขตบางรัก เขตยานนาวา เขตห้วยขวาง เขตบางกะปิ เขตพระโขนง กรุงเทพมหานคร พ.ศ.๒๕๓๐ ใช้บังคับเมื่อวันที่ ๑ มกราคม ๒๕๓๑ ประมาณเดือนกรกฎาคม พ.ศ.๒๕๓๔ นายวีระ ศรีวลีสัมพันธ์ ได้ยื่นแบบขออนุญาตก่อสร้างอาคาร ค.ส.ล.๘ ชั้น ๑ หลัง ที่ถนนศรีนครินทร์ แขวงสวนหลวง เขตประเวศ กรุงเทพมหานคร แต่เนื่องจากบริเวณที่ขออนุญาตก่อสร้างอาคาร มีพระราชกฤษฎีกากำหนดเขตที่ดินในบริเวณที่ที่จะเวนคืนฯ สำนักการโยธา กรุงเทพมหานคร จึงได้ส่งเรื่องการขออนุญาตก่อสร้างอาคารดังกล่าวให้การทางพิเศษแห่งประเทศไทยพิจารณาตรวจสอบว่าบริเวณที่ขออนุญาตถูกแนวเขตทางด่วนหรือไม่^๑ การทางพิเศษแห่งประเทศไทยตรวจสอบแล้วแจ้งให้สำนักการโยธา กรุงเทพมหานคร ทราบว่า^๒ ที่ดินตามที่ขออนุญาตก่อสร้างอาคารดังกล่าวอยู่ในเขตพระราชกฤษฎีกากำหนดเขตที่ดินในบริเวณที่ที่จะเวนคืนฯแต่ไม่ถูกเขตทาง ต่อมาได้มีการตราพระราชกฤษฎีกากำหนดเขตที่ดินในบริเวณที่ที่จะเวนคืนในท้องที่เขตดุสิต เขตราชเทวี เขตปทุมวัน เขตห้วยขวาง เขตบางกะปิ เขตคลองเตย เขตประเวศ เขตบางคอแหลม และเขตยานนาวา กรุงเทพมหานคร พ.ศ.๒๕๓๔ มีผลใช้บังคับตั้งแต่วันที่ ๑ มกราคม ๒๕๓๕ เพื่อใช้บังคับแทนพระราชกฤษฎีกาฉบับเดิมที่หมดอายุลงหลังจากนั้น กรุงเทพมหานครจึงได้ออกใบอนุญาตก่อสร้างอาคาร ค.ส.ล.๘ ชั้น ๑ หลัง ให้แก่นายวีระฯเมื่อวันที่ ๙ มิถุนายน ๒๕๓๕ และต่ออายุใบอนุญาตก่อสร้างอาคารเมื่อวันที่ ๓๑ สิงหาคม ๒๕๓๖ ซึ่งแนวเขตทางที่กำหนดตามพระราชกฤษฎีกาฉบับหลังได้ตัดผ่านที่ดินของบริษัท ลีการ์เด็นส์ อินเตอร์เนชั่นแนล จำกัด และอาคาร ๘ ชั้นทั้งหมด

จากข้อเท็จจริงดังกล่าวข้างต้น การก่อสร้างอาคาร ๘ ชั้น ของบริษัทลีการ์เด็นส์ อินเตอร์เนชั่นแนล จำกัด ได้ปลูกสร้างภายหลังจากพระราชกฤษฎีกากำหนดเขตที่ดินในบริเวณที่ที่จะเวนคืนฯ พ.ศ.๒๕๓๔ ใช้บังคับ โดยมีได้ขออนุญาตต่อผู้ว่าการการทางพิเศษแห่งประเทศไทย ซึ่งเป็นเจ้าหน้าที่เวนคืนตามมาตรา ๔^๓ แห่งพระราชกฤษฎีกากำหนดเขตที่ดินในบริเวณที่ที่จะ

^๑ หนังสือสำนักการโยธา กรุงเทพมหานคร ที่ กท ๔๐๐๐/๔๔๔๖ ลงวันที่ ๔ กรกฎาคม ๒๕๓๔

^๒ หนังสือการทางพิเศษแห่งประเทศไทย ที่ มท ๕๕๐๖/ฝกพ/๓๙๒ ลงวันที่ ๒ สิงหาคม ๒๕๓๔

^๓ มาตรา ๔ ให้ผู้ว่าการการทางพิเศษแห่งประเทศไทยเป็นเจ้าหน้าที่เวนคืนตามพระราช

เวนคืนฯ เพียงแต่ขออนุญาตก่อสร้างอาคารต่อกรุงเทพมหานครตามกฎหมายว่าด้วยการควบคุมอาคารเท่านั้น

ปัญหาที่ว่า การที่การทางพิเศษแห่งประเทศไทยได้มีหนังสือตอบสำนักการโยธา กรุงเทพมหานครว่า ที่ดินของผู้ขออนุญาตก่อสร้างอาคารอยู่ในเขตพระราชกฤษฎีกากำหนดเขตที่ดินในบริเวณที่จะเวนคืน แต่ไม่ถูกเขตทาง และกรุงเทพมหานครได้ออกใบอนุญาตก่อสร้างอาคารให้แก่ผู้ขออนุญาต กรณีนี้จะถือว่าเป็นการปลูกสร้างอาคารโดยได้รับอนุญาตจากเจ้าหน้าที่ตามมาตรา ๑๘ (๒)^๔ แห่งพระราชบัญญัติว่าด้วยการเวนคืนอสังหาริมทรัพย์ พ.ศ.๒๕๓๐ หรือไม่นั้น คณะกรรมการกฤษฎีกา (กรรมการร่างกฎหมาย คณะที่ ๗) เห็นว่า เจตนารมณ์ของมาตรา ๑๘ (๒) ที่กำหนดให้จ่ายค่าทดแทนให้แก่เจ้าของโรงเรือนหรือสิ่งปลูกสร้างที่ได้ปลูกสร้างขึ้นภายหลังวันใช้บังคับพระราชกฤษฎีกาที่ออกตามมาตรา ๖^๕ เฉพาะกรณีที่ได้รับอนุญาตจากเจ้าหน้าที่ และมาตรา ๒๔ (๑)^๖ ห้ามมิให้คิดเงินค่าทดแทนสำหรับราคาที่ดินที่สูงขึ้นเพราะโรงเรือนหรือสิ่งปลูกสร้างที่ได้สร้างหรือต่อเติมขึ้นใหม่ภายหลังวันใช้บังคับพระราชกฤษฎีกาที่ออกตามมาตรา ๖ โดยมีได้รับอนุญาตจากเจ้าหน้าที่ เนื่องจากในการกำหนดจำนวนเงินค่าทดแทนที่ดินหรืออสังหาริมทรัพย์ที่จะต้องเวนคืนตามกฎหมายว่าด้วยการเวนคืนอสังหาริมทรัพย์นั้นให้ถือตามมูลค่าที่เป็นอยู่ในวันใช้บังคับพระราชกฤษฎีกาที่ออกตามมาตรา ๖ เป็นเกณฑ์ เพื่อ

กฤษฎีกานี้

^๔ มาตรา ๑๘ เงินค่าทดแทนนั้น ให้กำหนดให้แก่บุคคลดังต่อไปนี้

๑.ล๑

๑.ล๑

(๒) เจ้าของโรงเรือนหรือสิ่งปลูกสร้างอย่างอื่นที่รื้อถอนไม่ได้ ซึ่งมีอยู่ในที่ดินที่ต้องเวนคืนนั้นในวันใช้บังคับพระราชกฤษฎีกาที่ออกตามมาตรา ๖ หรือได้ปลูกสร้างขึ้นภายหลังโดยได้รับอนุญาตจากเจ้าหน้าที่

๑.ล๑

๑.ล๑

^๕ มาตรา ๖ พระราชกฤษฎีกากำหนดเขตที่ดินในบริเวณที่จะเวนคืนต้องระบุ

(๑) ความประสงค์ของการเวนคืน

(๒) เจ้าหน้าที่เวนคืน

(๓) กำหนดเขตที่ดินในบริเวณที่จะเวนคืนเท่าที่จำเป็น

ให้มีแผนที่หรือแผนผังประเมินเขตที่ดินในบริเวณที่จะเวนคืนและแสดงเขตที่ดินที่อยู่ในบริเวณที่ประเมินนั้น ติดไว้ท้ายพระราชกฤษฎีกานั้น แผนที่หรือแผนผังดังกล่าวให้ถือเป็นส่วนหนึ่งแห่งพระราชกฤษฎีกา

พระราชกฤษฎีกาเช่นว่านี้ให้ใช้บังคับได้มีกำหนดสองปี หรือตามกำหนดเวลาที่ระบุไว้ในพระราชกฤษฎีกานั้น แต่ต้องไม่เกินสี่ปี แล้วแต่จะเห็นว่าจำเป็นเพื่อทำการสำรวจที่ดินที่จะต้องเวนคืนนั้น

^๖ มาตรา ๒๔ ห้ามมิให้คิดเงินค่าทดแทนสำหรับราคาที่ดินที่สูงขึ้นเพราะทรัพย์สินดังต่อไปนี้คือ

(๑) โรงเรือนหรือสิ่งปลูกสร้างที่ได้สร้างหรือต่อเติมขึ้นใหม่ การเพาะปลูก การทำให้ที่ดินเจริญขึ้น หรือการเช่า ที่ได้ทำขึ้นภายหลังวันใช้บังคับพระราชกฤษฎีกาที่ออกตามมาตรา ๖ โดยมีได้รับอนุญาตจากเจ้าหน้าที่ เว้นแต่การทำนา ทำไร่ หรือทำสวนตามที่จัดทำอยู่ตามปกติ

๑.ล๑

๑.ล๑

ต้องการให้ทราบจำนวนเงินค่าทดแทนที่แน่นอนและเป็นการจำกัดวงเงินค่าทดแทนที่ทางราชการจะต้องจ่ายให้แก่ผู้ถูกเวนคืนเท่าที่จำเป็นแก่ความเสียหายจริงในขณะที่มีการตราพระราชกฤษฎีกากำหนดเขตที่ดินในบริเวณที่จะเวนคืน และความมุ่งหมายของการกำหนดให้มีการขออนุญาตและการอนุญาตตามกฎหมายว่าด้วยการควบคุมอาคารกับการขออนุญาตและการอนุญาตตามกฎหมายว่าด้วยการเวนคืนอสังหาริมทรัพย์มีความมุ่งหมายที่แตกต่างกัน กรณีแรกเป็นไปเพื่อต้องการตรวจสอบความมั่นคงแข็งแรงของอาคารส่วนกรณีหลังเป็นไปเพื่อต้องการกำหนดจำนวนเงินค่าทดแทนที่แน่นอนและเป็นธรรมแก่ผู้ถูกเวนคืน ดังนั้น คณะกรรมการกฤษฎีกา (กรรมการร่างกฎหมาย คณะที่ ๗) เห็นว่า กรณีไม่อาจถือได้ว่าการที่พนักงานเจ้าหน้าที่ตามกฎหมายว่าด้วยการควบคุมอาคารออกใบอนุญาตให้แก่ผู้ขออนุญาตก่อสร้างอาคารเป็นการอนุญาตให้ปลูกสร้างโรงงานหรือสิ่งปลูกสร้างตามมาตรา ๑๘ (๒) แห่งพระราชบัญญัติว่าด้วยการเวนคืนอสังหาริมทรัพย์ พ.ศ.๒๕๓๐ ไปโดยปริยายด้วย

ส่วนการที่กรุงเทพมหานครอำนวยความสะดวกให้แก่ผู้ขออนุญาตก่อสร้างอาคารโดยทำหนังสือสอบถามการทางพิเศษแห่งประเทศไทยเพื่อขอให้ตรวจสอบว่าบริเวณที่ขออนุญาตก่อสร้างอาคารอยู่ในเขตทางด่วนหรือไม่ และการทางพิเศษแห่งประเทศไทยได้มีหนังสือตอบกรุงเทพมหานครว่าบริเวณที่ดินทั้ง ๔ โฉนด ของผู้ขออนุญาตก่อสร้างอาคารไม่ถูกเขตทาง ถือว่าเป็นเพียงการติดต่อประสานงานกันภายในระหว่างหน่วยงานของรัฐ ยังมิได้มีผลเป็นการอนุญาตตามมาตรา ๑๘ (๒) แห่งพระราชบัญญัติว่าด้วยการเวนคืนอสังหาริมทรัพย์ พ.ศ.๒๕๓๐ ดังนั้น อาคารของบริษัท ลีการ์เด็นส์ อินเตอร์เนชั่นแนล จำกัด จึงได้ปลูกสร้างขึ้นภายหลังวันใช้บังคับพระราชกฤษฎีกากำหนดเขตที่ดินในบริเวณที่จะเวนคืนในท้องที่เขตดุสิต เขตราชเทวี เขตปทุมวัน เขตห้วยขวาง เขตบางกะปิ เขตคลองเตย เขตประเวศ เขตบางคอแหลม และเขตยานนาวา กรุงเทพมหานคร พ.ศ.๒๕๓๔ โดยมิได้รับอนุญาตจากเจ้าหน้าที่ตามมาตรา ๑๘ (๒) แห่งพระราชบัญญัติว่าด้วยการเวนคืนอสังหาริมทรัพย์ พ.ศ.๒๕๓๐

(ลงชื่อ) อัคราทร จุฬารัตน

(นายอัคราทร จุฬารัตน)

เลขาธิการคณะกรรมการกฤษฎีกา

สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา

กุมภาพันธ์ ๒๕๓๙